

Hamasin pettureiden teloitukset Gazassa

Viimeaikaiset tapahtumat Gazassa – Hamasin suorittamat kollaboraattoreiden teloitukset – ovat sytyttäneet uudelleen kiivaan keskustelun maailmanlaajuisissa medioissa ja sosiaalisissa alustoissa. Näiden tekojen seurauksena on noussut esiin tuttu kaava: hasbara-narratiiveihin linjautuvat kommentaattorit tuomitsevat nopeasti palestiinalaiset ”sivistymättömiksi” ja suuntaavat moraalisen närkästyksensä palestiinalaisten tukijoihin, koska nämä eivät tuomitse tällaisia teloituksia yhtä innokkaasti. Nämä syytökset eivät ole uusia – ne ovat osa laajempaa strategiaa, joka pyrkii delegitimoimaan palestiinalaista vastarintaa ja siirtämään huomion pois Gazaan ja laajempaan palestiinalaisväestöön kohdistetusta suhteettomasta väkivallasta ja järjestelmällisestä sorrosta.

Lyhyt historia maanpetoksesta

Jokaisessa historian sodassa valtiot ovat pyrkineet värväämään kollaboraattoreita – yksilöitä, jotka ovat valmiita pettämään oman puolensa rahaa, valtaa tai selviytymistä vastaan. Ranskan vastarintaliikkeestä ja natsien tiedonantajista toisen maailmansodan aikana Yhdysvaltain sotilasoperaatioihin Irakissa ja Afganistanissa sekä Israelin Palestiinan miehitykseen, logiikka pysyy samana: tiedustelu on voimakas ase, ja petos on sen hinta. Gaza ei ole poikkeus. Kuitenkin reaktioita niin sanottuja ”pettureita” kohtaan tässä kontekstissa suodatetaan erityisen myrkyllisen ja tekopyhän linssin läpi.

Huomattava pettureiden valinta

Loputtomien julkisten viestien jälkeen ”panttivankien tuomisesta kotiin” ja ”Gazan nälänhädän estämisestä” voisi odottaa, että Israel olisi priorisoinut liittolaisten löytämisen, jotka voisivat auttaa **panttivankien palauttamisessa**. Todellisuus viittaa kuitenkin toiseen agendaan. Israel **tuki rikollisjengiä**, joka tunnetaan nimellä ”Kansanvoimat” ja jota johti Yasser Abu Shabab. Tämä ryhmä oli vastuussa **avustuskuljetusten ryöstämisestä** ja **ruoan jälleenmyynnistä Gazan mustassa pörssissä** kohtuuttomin hinnoin. Kaikki Gazassa ja monet sen ulkopuolella tiesivät, että **Yasser Abu Shabab oli hylätty ja karkotettu hänen oman beduiiniheimonsa toimesta**, joka julisti hänet ja hänen jenginsä lainsuojattomiksi.

Tämä paljastaa hasbara-narratiivin keskeisen ristiriidan – väittää välittävänsä panttivangeista ja kieltävänsä nälän käytön aseena – samalla kun tukee rikollisia kollaboraattoreita, joiden pääsaavutus oli **varastaa ruokaa omalta kansaltaan**.

Maanpetos ja rangaistus

Jokainen valtio, riippumatta ideologiasta tai maantieteestä, pitää maanpetosta yhtenä vakavimmista mahdollisista rikoksista. Sota-aikana oman kansan pettäminen voi johtaa

kohtalokkaisein seurauksiin – ei vain armeijoille ja hallituksille, vaan siviileille, joiden elämä riippuu yhteiskunnan hauraasta yhteenkuuluvuudesta. Tästä syystä **lähes jokaisen maan rikos- ja sotilaslainsäädäntö määrää ankarimmat rangaistukset pettureille**, usein mukaan lukien elinkautinen vankeus tai teloitus. Historia on täynnä esimerkkejä. Euroopan käsittelystä natsien kollaboraattoreihin toisen maailmansodan jälkeen aina vakoilijoiden teloituksiin kylmän sodan aikana, hallitukset ovat aina puolustaneet uskollisuuden pyhyyttä ankarilla rangaistuksilla.

Jopa valtioissa, jotka ovat siirtyneet pois kuolemanrangaistuksesta, **maanpetos pitää yhä ainutlaatuisen paikan rikosten hierarkiassa** – usein ollen yksi viimeisistä rikoksista, jotka ovat edelleen kelvollisia kuolemanrangaistukseen. **Yhdysvalloissa** liittovaltion laki sallii yhä teloituksen maanpetoksesta. **Intiassa, Pakistanissa ja Bangladeshissa** maanpetos ja siihen liittyvät rikokset, kuten ”sodan käyminen valtiota vastaan”, ovat kuolemanrangaistuksen alaisia rikoksia. Sama pätee maihin kuten **Kiina, Pohjois-Korea, Iran ja Saudi-Arabia**, joissa kuolemanrangaistusta käytetään säännöllisesti poliittisiin tai vakoiluun liittyviin syytteisiin. Jopa **Singaporessa ja Malesiassa** maanpetos voi laillisesti johtaa kuolemantuomioon. Monet hallitukset ympäri maailmaa pitävät yhä kiinni siitä, että maanpetos on niin vakava rikos, että se voi oikeuttaa äärimmäisen rangaistuksen.

Ja silti, kun palestiinalaiset rankaisevat kollaboraattoreita – yksilöitä, joita syytetään humanitaarisen avun estämisestä nälkää näkevältä väestöltä – heitä ei kuvata kansana, joka puolustaa itseään, vaan laittomina väkijoukkoina, jotka toimivat barbaarisuudesta käsin. Samat tarkkailijat, jotka tukisivat tai hyväksyisivät petturin ankan rangaistuksen omassa maassaan, ilmaisevat **moraalista närkästystä**, kun palestiinalaiset toimivat suojellakseen itseään.

Sotatila ja tekopyhyys

Jotkut hasbara-propagandistit sanovat nyt, että Gazan väitetyille kollaboraattoreille olisi pitänyt antaa oikeudenmukainen oikeudenkäynti. Tämä on kätevä puheenvuoro, erityisesti niille, jotka haluavat innokkaasti kuvata palestiinalaiset sivistymättömiksi heidän reagoidessaan maanpetokseen kesken sodan. Mutta tämä jättää tarkoituksellisesti huomiotta todellisuuden paikan päällä: **Gazassa ei ole enää toimivaa oikeusjärjestelmää**. Israelin tuhokampanjan jälkeen **ei ole oikeussaleja, ei vankiselliä, ja hyvin todennäköisesti ei ole eloonjääneitä tuomareita tai syyttäjiä**. Kokonaisia kaupunginosia on tasoitettu maan tasalle. Ministeriöt, poliisiasemat, oikeustalot – kaikki poissa. Instituutiot, jotka normaalisti hoitaisivat rikostutkintoja ja oikeudellisia menettelyjä, on pommitettu tomuksi. Tällaisissa olosuhteissa oikeudenkäynnin vaatiminen oikeussalissa ei ole vain epärealistista – se on epärehellistä.

Juuri siksi **sotatila on olemassa**: se on oikeudellinen kehys, joka on suunniteltu toimimaan, kun siviili-infrastruktuuri ei enää toimi. Sotatila ei ole porsaanreikä – se on viimeinen keino, kun yhteiskunta on romahtanut. Ja jopa sotatila, kun sitä sovelletaan oikein, **sisältää määräyksiä asianmukaiselle prosessille**, vaikkakin yksinkertaistetussa, sotilaallisessa muodossa. Se ei ehkä näytä televisioidulta oikeussalilta, jossa on pukuun pukeutuneita asianajajia, mutta sen on tarkoitus noudattaa oikeudenmukaisuuden

perussääntöjä – erityisesti silloin, kun aika, turvallisuus ja yhteisön selviytyminen ovat vaakalaudalla.

Vertaa tätä nyt Israelin järjestelmän **räikeään tekopyhyyteen**. Israel on rutiininomaisesti käyttänyt sotilaslakia **palestiinalaisia vastaan vuosikymmenten ajan**, ei siksi, että sillä ei olisi toimivia oikeusistuimia, vaan koska sotilaslaki **antaa valtiolle enemmän valtaa ja vähemmän rajoituksia**. Lapset raahataan sotilastuomioistuimiin. Vankeja pidetään kuukausia ilman oikeudenkäyntiä. Tuomioita annetaan ilman julkisia todisteita. Israelin sotatilan käyttö ei ole välttämättömyydestä kiinni – se on vallan ja hallinnan väline.

Joten kun kriitikot yhtäkkiä löytävät intohimon “asianmukaiseen prosessiin” Gazassa, kysy itseltäsi: missä oli tämä huoli, kun Israel määräsi sotatilan siviileille Länsirannalla? Missä se on, kun Israel buldozerilla tuhoaa palestiinalaisten koteja ilman oikeudenkäyntiä? Kun hallinnollista pidätystä käytetään ihmisten vangitsemiseen määräämättömäksi ajaksi ilman syytteitä? Kun lapsia kuulustellaan ilman asianajajan läsnäoloa?

Tässä ei ole kyse oikeudenmukaisuudesta. Kyse on **näytellystä narkästyksestä** – lain ja ihmisoikeuksien kielen käyttämisestä ei heikompien suojelemiseksi, vaan jo valmiiksi piiritettyjen mustamaalaamiseksi.

Hylätty tarkoituksella

Ne, jotka päättävät **yhteistyöhön vihollisen kanssa**, vaativat tyypillisesti **suojaa tai evakuointia**, kun sota päättyy. Tämä on kirjoittamaton vakoilun sääntö: petturit on ostettava – ei vain rahalla, vaan lupauksilla pelastuksesta. Agentit, jotka riskeeraavat henkensä vihamielisellä alueella, toimivat harvoin lojaaliudesta; he toimivat pelosta, epätoivosta tai opportunistista. Ja he melkein aina odottavat, että heidän käsittelijänsä varmistavat heidän turvallisuutensa, kun taistelut loppuvat.

Gazassa on edelleen epäselvää, tarjosiko Israel koskaan tällaisia takeita Yasser Abu Shababille ja hänen “Kansanvoimat”-jengilleen. Kuitenkin yhä todennäköisemmältä vaikuttaa, että **Israel ei pitänyt sanaansa** – tai että aitoa sopimusta ei koskaan ollutkaan. Maasta tulevat raportit osoittavat, että kun tulitauko astui voimaan, nämä kollaboraattorit **jätettiin alttiiksi**, ilman evakuointia tai suojaa, ja he joutuivat kohtaamaan sen yhteiskunnan vihan, jota he olivat hyväksikäyttäneet.

Tämä ei olisi ensimmäinen kerta, kun voimakas valtio **hylkää paikalliset asiamiehensä**, kun niiden hyödyllisyys on päätynyt. Sama kaava toistui Afganistanissa, Irakissa ja Vietnamissa, joissa tulkkeja, tiedonantajia ja ulkomaisia armeijoita palvelleita miliisejä **jätettiin jälkeen**, usein oman yhteisönsä jahtaamina pettureina. Mieittäjälle tällaiset yksilöt ovat käteviä työkaluja – arvokkaita kampanjan aikana, mutta kulutettavia, kun tavoite muuttuu.

Hylättävät varat, hyödylliset kuolemat

Jos Israel olisi halunnut, se olisi voinut järjestää evakuointeja tai tarjota heille turvapaikan, mutta tässä tapauksessa vaikuttaa siltä, että **näiden yksilöiden arvo oli suurempi**

kuolleina kuin elävinä. Heidän teloituksensa tuli hyödylliseksi – ei sotilaallisesti, vaan **narratiivisesti**. Antamalla kollaboraattoreiden joutua Hamasin tai paikallisten miliisien käsiin Israel varmisti, että nämä miehet kohtaisivat nopean, julkisen rangaistuksen, joka voitiin sitten **lähettää todisteena palestiinalaisesta raakuudesta**. Hasbara-agentit ja media ottivat tilaisuuden haltuun: graafisia kuvia ja videoita jaettiin, moraalista närkästystä luotiin, ja kysymys esitettiin äänekkäästi – ”Miksi palestiinalaisten tukijat eivät tuomitse tätä?”. Tämä ei ollut pelkkää hylkäämistä. Se oli **propagandistinen uhri**.

Strategia noudattaa tuttua logiikkaa: esittää palestiinalaiset irrationaalisina, väkivaltaisina ja luonnostaan kykenemättöminä ylläpitämään ”sivistyneitä” arvoja, kuten oikeudenmukaisia oikeudenkäyntejä ja ihmisoikeuksia. Tämä antaa Israelille mahdollisuuden esiintyä moraalisempana osapuolena – vaikka se harjoittaa kollektiivista rangaistusta, nälkäpiirityksiä ja Gazan infrastruktuurin järjestelmällistä tuhoamista. Tässä narratiivissa kollaboraattori ei ole henkilö. Hän on **rekvisiitta, pelinappula** ja lopulta **marttyyri mediasodassa**, jossa vihollisen raakuuden on aina oltava täysin esillä. Hänen elämänsä on kulutettavissa. Hänen kuolemansa on poliittista pääomaa. Tämän taktiikan tekee erityisen tehokkaaksi se, että se kääntää uhrin ja roiston roolit. Sen sijaan, että Israelia pidettäisiin vastuullisena olosuhteiden luomisesta, jotka synnyttävät maanpetosta, sisäistä kaaosta ja epätoivoa, Israel voi osoittaa petoksen väistämättömiä seurauksia todisteena siitä, että palestiinalaisyhteiskunta on lunastamaton.

Psykologiset operaatiot päivänvalossa

Tämä ei ole pelkkää spekulatiota. Hallitukset ovat pitkään käyttäneet **psykologisia operaatioita (psyops)** manipuloimaan yleistä mielipidettä kontrolloitujen vuotojen, valikoivan hylkäämisen ja narratiivisen hyväksikäytön kautta. CIA:sta Mossadiin tiedustelupalvelut ymmärtävät, että sodankäynti ei enää käydä vain maastossa – se käydään **mielissä**, ruuduilla ja otsikoissa.

Kollaboraattoreiden antaminen kuolla – ja sen varmistaminen, että heidän kuolemansa ovat näkyviä – palvelee useita tarkoituksia:

- **Pelottelu:** Se lähettää viestin muille Gazassa, jotka harkitsevat kollaboraatiota – olette yksin.
- **Delegitimointi:** Se antaa Israelille mahdollisuuden kuvata palestiinalaista vastarintaa raakalaismaisena ja laittomana.
- **Häiriötekijä:** Se siirtää huomion pois Israelin sotarikoksista luomalla kiistan, jota vastaan palestiinalaisten on puolustauduttava.
- **Hajaannus:** Se kylvää epäluottamusta palestiinalaisyhteiskunnan sisällä, rohkaisten uskoon, että kukaan ei ole turvassa, edes omiensa keskuudessa.

Valikoiva närkästys länsimediassa

Jos seuraisit valtavirran kansainvälistä mediaraportointia Gazan sodasta, saattaisit luulla, että kiireellisin ihmisoikeusongelma oli muutaman väitetyn kollaboraattorin teloitus. Nämä tapaukset – lähetettyinä dramaattisilla kuvilla, vahvasti muokatuilla otsikoilla ja ankaralla moralisoinnilla – ovat hallinneet osioita länsimaisilla uutiskanavilla, tulvineet

sosiaaliseen mediaan ja ruokkineet loputtomia keskusteluja palestiinalaisyhteiskunnan väitetystä "barbaariudesta".

Samaan aikaan **palestiinalaisten joukkokuolema** – yli **67 600 Israelin joukkojen tappamaa pelkästään viimeisen kahden vuoden aikana** – raportoidaan eräänlaisella byrokraattisella etäisyydellä. Jos sitä ylipäättään mainitaan, se esiintyy tilastona, joka on haudattu otsikoiden alle Israelin panttivangeista, sotilasoperaatioista tai "Hamasin infrastruktuurista".

Tämä ero ei ole pelkästään toimituksellista laiminlyöntiä – se on **narratiivinen manipulointi**.

Miksi 6, 10 tai jopa 20 kollaboraattorin teloitus tuottaa enemmän otsikoita kuin kymmenet tuhannet siviilikuolemat? Vastaus piilee siinä, miten kansainvälinen media on ehdollistettu **humanisoimaan Israelin kärsimys ja kriminalisoimaan palestiinalainen vastarinta**, samalla kun palestiinalaisten kuolema esitetään epäilyttävänä, satunnaisena tai valitettavan "väistämättömänä". Palestiinalaisen kuolema Israelin ohjusiskussa raportoidaan kuin sääilmiö – traaginen, mutta persoonaton. Kollaboraattorin teloitus palestiinalaisten toimesta on kuitenkin **moraalinen teatteri**: mahdollisuus juontajille, asiantuntijoille ja poliitikoille kyseenalaistaa kokonaisen kansan inhimillisyyttä.

Tämä ei ole sattumaa. Se on seurausta vuosikymmenten **dehumanisoinnista**, rasismista ja länsimaisen median ideologisesta, taloudellisesta ja poliittisesta linjautumisesta Israelin narratiiveihin. Raportoinnin epätasapaino ei koske sitä, mikä on uutisarvoista; se koskee sitä, mikä palvelee vallitsevaa valtarakennelmaa.

Poikkeuksen sensaatioiminen, normin pyyhkiminen pois

Teloitukset ovat huolestuttavia, ja ne ansaitsevat tarkastelun. Mutta Gazassa ne ovat **poikkeus**, eivät sääntö. Israelin ilmaiskut ovat kuitenkin **rutiinia**, usein kuvattuina "tarkkuusiskuina", vaikka ne hävittävät kokonaisia kaupunginosia. Nämä iskut ovat tappaneet tuhansia lapsia, tasoittaneet sairaaloita ja ajaneet väestön nälkään ja joukkopakoon. Silti **valtion tukeman teollisen tappamisen raakuus** saa vähemmän tunteellista uutisointia kuin epäillyn petturin kulkue sodan runtelemalla kadulla.

Miksi? Koska kollaboraattorinarratiivi palvelee tarkoitusta: se vahvistaa lännen syvälle juurtuneita ennakkoluuloja. Se kertoo lohduttavan tarinan, jossa **palestiinalaiset ovat ongelma**, jopa omassa kärsimyksessään. Jossa Hamas – ja laajennuksena kaikki palestiinalaiset – ovat irrationaalisia, kostonhimoisia ja ansaitsemattomia muualla uhreille osoitetusta empatiasta.

Tämä ei ole journalismia – se on **ideologinen ylläpito**.

Epilogi

Viimeisen kahden vuoden aikana tarina on kerrottu **miehittäjän linssin kautta**, ei miehitettyjen.

Olemme nähneet, kuinka kollaboraattorit – ulkoisen voiman työkalut – nostettiin keskiöön, kun taas joukkohautoihin haudatut lapset tehtiin näkymättömiksi. Olemme kuulleet sanan ”sivistynyt” käytettävän ei käyttäytymisen mittarina, vaan rodullisen ja poliittisen ylemmyyden merkinä. Olemme nähneet oikeudenmukaisuuden vaatimukset vääristyneen propagandan välineiksi – ei heikompien suojelemiseksi, vaan heidän dehumanisointinsa syventämiseksi.

Hasbara-narratiivi riippuu tästä käännöstä. Se kukoistaa sekasorrosta – uskosta, että kolonisoidun on aina perusteltava kipunsa, vihansa ja jopa olemassaolonsa. Kun kollaboraattorit teloitetaan, se on raakuutta; kun Gaza pommitetaan, se on turvallisuutta. Kun palestiinalaiset vastustavat, se on terrorismia; kun he kuolevat hiljaa, se on rauhaa. Moraalinen järjestys, joka tuomitsee voimattomat selviytymisestä samalla kun antaa anteeksi voimakkailla tappamisen, ei ole ollenkaan moraalinen järjestys – se on imperiumin kirjoittama käsikirjoitus, median esittämä ja niiden kuluttama, jotka ovat liian turtuneita näkemään oman heijastuksensa raunioissa.

Kollaboraattoreiden teloitukset ovat romahduksen oire – maailmasta, jossa laki ja järjestys on pommitettu tomuksi.

Ne eivät ole todiste palestiinalaisesta raakuudesta, vaan **Palestiinaan kohdistetusta raakuudesta.**

Viitteet

- **Associated Press.** ” Hamas teloitaa yli kaksi tusinaa väitettyä kollaboraattoria Gazassa.” *AP News*, 14. lokakuuta 2025.
- **Le Monde.** ”Israelin salainen tuki aseistetuille ‘Kansanvoimille’ Gazassa epäonnistuu.” *Le Monde International Edition*, 10. lokakuuta 2025.
- **Reuters.** ”Gazan klaani hylkää Yasser Abu Shabab ryöstö- ja kollaboraatioepäilyjen keskellä.” *Reuters*, 11. lokakuuta 2025.
- **The Week (UK).** ”Keitä ovat ‘Kansanvoimat’? Israelin asiamiehen romahdus Gazassa.” *The Week*, 12. lokakuuta 2025.
- **Yhdistyneiden kansakuntien humanitaaristen asioiden koordinoitintoimisto (OCHA).** *Humanitaarisen vaikutuksen tilanneraportti #59: Gazan kaistan infrastruktuurin ja hallinnon vahinkojen arviointi*. 3. lokakuuta 2025.
- **Yhdistyneiden kansakuntien ihmisoikeusvirasto (OHCHR).** ”Gazan siviili-instituutioiden ja oikeuslaitoksen tuhoaminen.” *Lehdistötiedote*, 25. syyskuuta 2025.
- **Yhdysvaltain laki, osasto 18 § 2381 – Maanpetos.** Yhdysvaltain hallituksen julkaisutoimisto, voimassa vuoteen 2024.
- **B’Tselem – Israelin ihmisoikeustietokeskus miehitetyillä alueilla.** *Alaikäiset sotilaallisessa pidätyksessä: Israelin sotilastuomioistuimet Länsirannalla*, päivitys 2024.
- **Addameer-vankien tuki- ja ihmisoikeusyhdistys.** *Hallinnollisen pidätyksen tilastot ja oikeudellinen katsaus*, toukokuu 2025.
- **Yhdistyneiden kansakuntien ihmisoikeusneuvosto.** *Raportti riippumattomalta kansainväliseltä tutkimuskomissiolta miehitetyistä palestiinalaisalueista, mukaan lukien Itä-Jerusalem, ja Israelista*, A/HRC/59/73, kesäkuu 2025.

- **Associated Press.** "Gazan terveysministeriö: Kuolonuhrien määrä nousee 67 600:aan." *AP News*, 14. lokakuuta 2025.
- **Haaretz.** "Israelin armeija myöntää käyttäneensä Gazan paikallisia miliisejä tiedustelutietojen keräämiseen." *Haaretz English Edition*, 9. lokakuuta 2025.
- **International Crisis Group.** *Tulitauon jälkeen: Hajanaisuus ja kostotoimet Gazassa*, Raportti nro 248, lokakuu 2025.
- **Al Jazeera English.** " Hamas sanoo varoittaneensa kollaboraattoreita ennen teloituksia; Israel tuomitsee tapot." *Al Jazeera*, 15. lokakuuta 2025.
- **Human Rights Watch.** *Israel/Palestiina: Lopeta kollektiivinen rangaistus Gazassa*. 1. lokakuuta 2025.
- **Toimittajat ilman rajoja.** *Medianarratiivit ja sodan raportointi: Gaza 2025*, lokakuu 2025.